

Edebiyat Defteri

nepal -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
18 Kasım 2023 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

stabil. boşluk

gergindim
oturduğum sandalyeden gizlice kalktım
pencerenin önünde duran çelimsiz bir kaktüs gibi
uzun ömürlüydü kalbim
yüzümde durmadan serinleyen bir şehir sessizliği
acımasız ve sahiciydi sözcükler
düşünemediğim şeyler vardı
düşündürmeyen
anlam verebilmek için kendi derinliğime ufak bir taş fırlattım
kendimi hiç bir yere ait hissetmiyordum
kahvemi yudumladım
sabah saatin altısıydı
gözlerimin kenarında akşamdan kalma kalem lekeleri
bunu camdan bile fark edebiliyordum
vazonun içinde unutulmuş bir çiçeğin kökleri gibi ağır kokuyordu zaman
nefesimi tuttum
suratsız bir keşkenin içinde
ellerimin uyumsuzluğu vardı
kalbim bir kitabın önsözü gibi sıkıcı olabiliyordu bazen
düşünmek için vardım
annemle babamın en varlıklı insanıydım
bulunmaz bir insan yarasıydım belki de
oysa şiir yazacaktım yüzümdeki her boşluğa
yorulmuştum
sandalyemde gerginliğimin izleri
bacak bacak üzerine atıyordu bütün karanlık sesler
yalnız ve korumasızdı yazamadığım bu şey
kahverengi bir rastlantı gibi
ucuz bir yolculuk çekiyordu kafamdaki resim
tanıdık renkler
tozlu tozlu gerçekler
uyandım
daha düzenliydi kollarımdaki ağrı
üzerinde bilinmeyen bir insan deseni
değişmeye başlamıştım
her kalkınma birer kalp düğümüydü
turuncuya yakın
bir sonbahar klasiği
burada olmalıydın diyordu boşluktaki o ses anladım orada hep vardım
ciddi bir üzüntüydüm
ciddi bir uzaklık
huzursuzluk makamında fena saatler ilerliyordu
başucumda duran inançlı bir ağrı gibiydim
doğrudum
ağrıma baktım
baktığım yer kapıldığım tek yerdi
mırıldandığım o sabah
uyandığım en eski yer
gerginliğimin tarifi dışarıdan geliyordu
sorguladım ellerimi
yanağıma götürdüm
yanağım en uzak yolculuktu
pınarları vardı
söğütleri
severdim eninde sonunda orada olmayı

sonra
bütün camları açtım
içeri giriyordu sert hava
eksilmiş aynı zamanda eskimiştim
bu yaralı bir şeydi
gözlerimin kenarındaki o dünyalığa baktım
baktım
baktım
nasıl baktıysam
ahiret kadar gerçektir

işte
o sabah
ben yoktum
...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1406123/stabil-bosluk.html>

havf.

[italik]

kendi derinliđi olmayan bir kuyu
ne kadar. içine çekebilir seni

.

[/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1419753/havf.html>

bir pazar yükselişi

ciddi bir şeyler alıyorum üzerime
yorgun bir hırka
üzgün bir şal
anlamını merak ediyorum bir şarkının
"high hopes"
yüksek umutlar
tesadüfe bağlıyorum zamanı
zamanı ve umutları
sevimli bir patik geçiriyorum ayağıma
başımın ağrısına sakin. sevimli bir yol arıyorum
buradan çıkış yok
buradan hiç çıkış yok
kasvetli bir duvar oluyor yüzüm
odanın bütün çiçekleri yüzüme yansıyor
yeşil ve sıcak
şarkıdaki gibi
kuş sesleri duyuyorum
ense kökümde bir yığın insan
sebepsiz dökülen saçlarım
avuçlarımda uzayan gece
sana ve derdime benziyor
ciddi bir şeyler alıyorum üzerime
üzgün bir pazar
oda ilk defa soğuk
ilk defa saçmalıyor gibi
tasalı bir atkı boynumda
delirmiş olmalı
gri ve enine çizgili
aynı koltukta düşünüyorum
aynı yirmi dokuz harf
aynı baş ağrısı
güneşin doğmasını bekliyorum
karşımda bir kalanço
bodur bir gül ağacı

...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1419950/bir-pazar-yukselisi.html>

cama yansıyan. begonvil

siz. saçlarımı hiç bilmezsiniz
kulağımın arkasından bakan zarif bir üzüntüydü her zaman
beklemediğiniz bir düşüncede
beklediğiniz gibi
bir ses çiçeği gibiydiniz
boğazıma dökülen ince bir zülûf
hep aynı kokuda kalırdım
havam olurdunuz
dudaklarıma götürdüğüm yağmurlar gibiydiniz
bir kuşun midesinde uçup giden siyah bulut
her yeriniz o kadar karanlıktı ki
görmezdim sizi
benim gözyaşlarım. hastalıklı bir ırmak gibiydi
hiç silmezsiniz
ağır bir meseleydim ellerinizde
gözlerimin altındaki morluk gibiydiniz
damağımda kurumuş beyaz bir begonvil
hep ağzınızın kenarında beklerdim
bir şiir kadar yorgundum
hiç okumazdınız
beni hiç bilmezsiniz
her telden üzüldüm size
sırtımda boşluktan oluşan bir kambur gibiydiniz
dayanılmaz sahipsiz bir çile
sonra hep bir şey olurdu
hiç beklemezsiniz beni
biraz daha öteye giderdim hep
ağır bir küpeydim
kalbinizde
içimde içinize el sallayan bir çiçek açardı
hiç görmezsiniz
ardında sesler büyüdü
sıralı mevsimler
var olmamış gibiydiniz
anlamazdım
ellerimin derdi olurdu o muazzam köşeniz
orada şifalı duvarlar örülürdü
inceden sesler

hiç duymazdınız

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1420370/cama-yansiyan-begonvil.html>

o.an

yaşamak gibi bir şeydi
ölmeden önce

içinde dev bir ordu
deli rüzgarlarla çevrili
kendini hep aynı yerde buluyor
aynı çaresizliğe doğru
masmavi soluğunda ihtiyar bir nefes
insan tanesi gibi
iyileşmeyi bekliyor
vücudunda tırnak izleri
görmek istemediği nitelikte

yaşamak diye bağıyor
boğazında ateş kırmızısı
elini karnının üzerine koyan zaman
geçmek bilmiyor
buz gibi fayansı öpüyor kırgın yüzü
dudakları üşümeye başlıyor. dilinde morluk elbisesi
gözlerinden fişkırıyor olamaz dediği her şey

bu böyle olmaz.

ayna kirleniyor
iki büklüm siliyor aynanın kirini
içindeki musibet

bunu neden yapıyorum
bunu neden yapıyorum

.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1420664/o-an.html>

rüzgar. avcısı

biraz da güzel şeylerden düşünelim Martha
dedemin ceviz ağacına gidelim
salıncak kuralım babaanneme
onu geçenlerde rüyamda gördüm
elinde eski evin anahtarı vardı
yüzü çömlek gibiydi
bağrı kuzu gibi
açmaya çalışıyordu bir mısır tarlasını

kalbimsedim
hep oralıydım.

güzel şeylerin sırasını bozmaya hiç niyetim yok Martha

bu Münevver ayrı düşündürüyor beni
ah Münevver
yanıma geliyor. yüzünde bir Süleyman heybetiyle
çillerini bozdurmak istiyormuş
ekşi ekşi bakıyor yüzüme
yüzü limon ağacına dönmüş sanki
oysa mandalina ağacı olması gerekiyordu
öyle düşünmüştüm
noldu karamelim dedim
çökelek dolmam
çavdar ekmeğim
ben senin bildiğin çocukluktan gelmiyorum dedi
hangisiymiş o?
-içimi bir gök gürültüsü sarmıştı
orada bir kartal yavrusuydum
çıktım içimden
gözlerinin kahvesine süt ekledim
az da olsa yumuşamıştı

dedemin bir dolabı vardı her bölmesinde ayrı mutluluk gizlenirdi
bulmam için yapılmıştı
kendimi nasıl hissedeceğimi bilemezdim
her cuma başka gülerdi yüzüme
her cuma başka çocuktum
Münevver bunu fark etmiş olmalı
Münevver hiç iyi değildi
Münevver üzülünce çilleri çoğalıyordu
gel dedim çayın karşı tarafına geçelim
belki bir Ayşe gelir ardından bir Hayriye
yılan balığı tutarız
ip atlatırız bir keçiye
sen halamın menekşelerinden dizersin yüzüme

Münevverin kalbi güneşi andırıyordu
ben o güneşin kanatlarında bir fesleğen
ağlamaklı bir düşünceydi benimkisi
nereden nereye gelmiştim
en güzel rüzgarı ben yakalamıştım

boğazımda düğümlenen bir şeftali ağacı vardı
bir de balkonu kalbimin
bir bir çiçek dikmişti babannem
sardunya
kedi tırnağı
aşk merdiveni
gel de kötü şeyler düşün şimdi Martha
gel de o salıncak da yer alma

Babaannem izin verirse tabi

.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1420901/ruzgar-avcisi.html>

kulağımdaki sır.

ayaktaydım
ellerim. duvarların üzerinde
parmaklarımın sesini sayıyordu

hiç vakit kaybetmeden
düşünmeye başladım
hiç sevmedim
diyeceğim bir şey var mıydı bilmiyorum
o kadar yalnızdım ki
şarkıların yükseleceği şeyler arasından geçen
uzun bir durgunluktan nefesimdeki rüzgar

açlıktan ağzı kokan bir köpek yavrusuydum
çok tatlıydı fakirliğim
bedenimde fedakar bir soğukluk
arka sokakların karanlık dünyasıydım
yürümeyi koşmak zannediyordum
belki de.
bir insan kanadı aramak gibi
olmayacak bir şeydi hayalim

oturmuş
parmaklarımın arasından sızan her neyse
ona yakalanmıştım

düşünmeden edemiyordum
hiç sevmedim
diyeceğim o şeyin olmadığını biliyordum artık

o kadar çoğaltıyordum ki kendimi
pasını siliyordu
o bilinmeyen sır

.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1421234/kulagimdaki-sir.html>

yapraklı. son

eski bir şarkı açtım radyodan
eskimeyen yanlarıma
aynı şarkı gülüyordu yüzüme
hep aynı yerde
aynı turnanın kanadında
içimiz. "küçük bir pervane"
insan gibiydim
insan gibi üzüliyordum
sonra
birden bir şey oldu
onu aradım. içimdeki coşkuyu
çok kalabalıktı olduğu yer
beni duyacak gibi görünmüyordu
indirdim perdeleri
orkidenin yerini değiştirdim
çileli bir mutfak insanı
ocakta unutulmuş bahtsız bir üzüntüydüm
aynalar yalan söylemiyorsa
dudağımın kenarındaki kıvrımlar çoğalıyor
saçlarım kulağımın arkasına bir fısıltı bırakıyordu
gülümsedim
dünden eser kalmayınca kadar gülümsedim
bir koridor seçtim kendime
süslü bir duvar
yerinde duramayan ayaklarıma sonra radyodan gelen sese baktım
bir sürü telaşım olmuştu
bir sürü derdim
onu aradım. içimdeki yorgunluğu
en kalabalık anıydı yine
hep sonraya
sonrasına yakalanmıştım
gülümsemek için bir neden arıyordum kendime
kapıları kilitledim
gardırobu açtım
en yapraklı elbisemi seçtim
kahkaha atıyordu
yüzüme gülen en son şeydi belki de

bir son hazırlığı vardı kapıda
ilk önce radyoyu
sonra da kendimi kapattım
.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1421516/yaprakli-son.html>

kafiyesiz. ağrı

ölsüz bir bedeviyim
hasbihal bir kayboluş meselesi bu
hiç görölmemiş hırçın üveyikler gibi
emberimin içinde bir ağrı
kızıl bir yokuştan misal
devler uyanır dilimin ucunda
ta en ucunda
ben susarım onlar yaşar
ben susarım onlar yaşar
doğrudur kimsenin bakışına uygun kafiyeli dilimizin olmayışı
belki de kalın çizgili oluşundandır hayata bol gelişimiz
Çift dikişli sevememişizdir bir güvercini ayağından
kim bilir niye bekler bu gökyüzü
öyle bir yerdeyim ki
Çöl de kum tanesinden medet bekleyen
söđüt müyüm neyim
zamanın beni unuttuđu yerdeyim
dedemlerin bahçesinde
mısır püskülünden saç yapıyorum ellerime
ah. ayaklarım kayboluş çukurunda
bedevi hisleri kovalıyor şimdi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1422600/kafiyesiz-agri.html>

sıcak. hüzün

seni. sarınca anlıyorsun bitişiğindeki sesleri
sesleri ve boğazındaki düğümlerin bedeninle barışık olduğunu
hayat insanları bir yere koymaktan ibaret
olmamalı
üzülme Marthacığım
umutsuz nevalet
içli böreğim
seni sevmeyi kiraz ağacından öğrenecek herkes
sakin bırak konya ovası yüreğini
ankara gibi içine kapanmak yok bundan sonra
akdenize bırak kendini
sıcacık düşün ve hükmet yüzüne
yüzünde karagölün söğütleri yetişsin
alacalı

seni anlatmaya yetmiyor zaman
o yüzden yarım saatlik bir yolculuğun içinde sıkıştırılmış bir köy düşlemiştim senin için
ama olmadı
kalbim buna müsaade etmiyor
kalbim küçük küçük notlar alıyor
minik bir yayla dönüşü
serin serin yazıyorum
havada buluta benzer bir şey
fikrimde yağmur kokusu
bağrımnda bir balkon sefası

üzülme Martha
üzülme portakal çiçeğim
bizi hiç ama hiç anlamayacaklar

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1422797/sicak-huzun.html>

düşkün. bir kış duvarı

belki de
bu son sarılışımızdır Martha

çünkü
özel olarak sevildik
değerlerimiz sıcak ve eskimiş
o yüzden sana bunları salonun en güneş gören yerinden yazıyorum
dereotlarının yaşama sevincinden

afallamış hissedebilirim
ellerim şaşırabilir
sanırım. sahip olduğum o ilk bakışmayı anımsıyorum
yataktan fırlamış bir kalbim var. diyorum
hatırlayışın sesini boğazımda temizlerken buluyorum kendimi
gözlerimi böğürtlen reçeline bulaşmış parlaklarımla buluştururken tatlı görebilirdim her şeyi
ama. korkuyorum

burada bitkin bir yara var Martha
sonsuz kadar bitkin
ölene kadar dimdik
hadi
son şarkımızı hazırla

ilk. kalbin duvar olur ya hani
sonra da duvardan duvara susmayı öğrenirsin

çok yaşayıp
beni sonsuzluğa taşıma Martha
gözlerinin içindeki gitmelere zamanım yok
sevmek. sevmekten çoğalan bir tabiat
içimde vaziyet alan araziler var. üzerinde en sevdiğim ahşap çiçekler
oysa ben. seni bildiğimden beri ağaç olmaktan yorulmadım
sırtının yakasında biriktirdiğin her hayat. burnunu çektiğin her kelime
düşünmek için kullandığım tekli koltuğun vizon renginde yaşlanıyor
kalbini tutarak dinle beni
kapını çalarlar birazdan
film biter kaldığı yerden
insan durmadan büyür. büyüdükçe inceldiği yerden aşınır. dertlerin fenalaşır
susmayı diline tutuşturur. o nazik dilin
yırtık pırtık kalırsın bazen
kapılar çürümeye yakınlaşır. uçuşur bilmediklerin
ağırlaşan bir aşk hikayesine dönüşürsün ayakta kaldığın müddetçe
havaya düşen orman
ayaklarına dokunan yabancı otlar
seni senden çıkarır. usulüne göre yaşamaya devam edersin
aslına bakarsan
kahrolan bir et yığınıyım
her daim güçlü değilim
öyle sandığın gibi zayıf da sayılmam

biliyor musun
vedalar. fesleğenleri zeytinlere emanet ederek başlarmış
şimdi son vedanı gülümse

zira

ben düşkün biriyim Martha

sözüne
diline
yüreğine düşün biri
durmadan düşen biri

hadi
çal şarkımızı

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1423091/duskun-bir-kis-duvari.html>

biraz. yeni

eskiciyim ben
ne kadar yeniysen
o kadar eskiciyim

Neşet gibiyim biraz
biraz sazım eksik
biraz türküm

genzim uçurum
boğazım mavi. korkum güleç
öksürüyorum
öksürüğümde bir Asuman
boynum erguvan
yeşilim ah

garip bir yüzüm var
yüzüm bir garip
senin gibiyim biraz
kelimelerin dalında biraz kibir
köklerinde hep aynı muhabbet

Neşet gibiyim biraz
biraz cahilim sana
biraz kanmış

.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1423307/biraz-yeni.html>

düşünsüyorum. da

nicedir boynuna bi ev çiziyorum sevgilim
ne olur dudaklarımın kusuruna bakma
kafamda aciz bi kurşun kalem
hadi. acizliğime yerleş
acizliğimle helalleş
yaşamının sokakları sonsuz akıcı
hava derin mi derin
inançlı olmayı bu derinlikten öğreniyorum
nicedir kollarına imkansız çiziyorum
yüzümün yüzünde bi aptallaşma tutkusu
kedi olmayı bilmeliyim
zaman zaman üşümeyi
ne kadar üşürsem o kadar aşık hissediyorum
çoktandır gözlerinde dağıldığımı görüyorum
dağıldıkça ufalanmanın verdiği hazzın muhteşem mutfağında olduğumu
her bi şey ağzımda kayboluyor
kayboldukça. anlıyorum
gözlerin gördüğüm en güzel sebep. aşık olma sebebim
şükrediyorum
iman ettikçe. ölmeye meraklı bi insan oluyorum
kafamdaki kurşun kalem rotasını şaşırıyor
bütün saatler dokuza yaklaşıyor
bir bir hatırlıyorum
yaşlı bi taksicinin mahalle mahalle dolaştırdığını
hiç var olmayan bi simitçiyi benden saklayışını
anlıyorum. burası sana varabilmenin gizli yolları
varmak iki hece. biz o iki hece de buluşan devasa iki şehir
burada gülümsediğini iki kaşının ortasına çizdiğim cesareten anlıyorum
ne kadar korkarsam. o kadar kavuşuyoruz
biz seninle aynı şeylerden tat aldıkça
aynı kuşlara bölüneceğiz sevgilim
sesimdeki cızırtılara. aldırma
düşünmenin adabına varacağız
düşünmek. dudaklarımızda deliren birer çınar sözcüğü
ne kadar uzun delirirsek o kadar meçhul. o kadar insan olacağız
aşk şiiri yazamayacak kadar melek soyluyuz biz
yazarsak yaşayamayız
yazarsak. bi masanın etrafında buluşamaz ellerimiz
hiç düşündün mü. mutlu kırmızının neşeli mavisini
ben seni bildi bileli canım. kendimi unutmaktan geliyorum
o evin bahçesinde
kuşlu duvarlar olmayı
merdivenlerin kalbi olsa. aynı köşeye çıkardık biliyorum
o yüzden ayaklarımı ayaklarının müdavimi olarak aklının bi köşesine çiziyorum

unutursan yaşama sevgilim
unutursan yaşama

.

şifalı. ses çiçeği

uzun zaman oldu
kendime göre
kendimden ötürü
bir şiire dönüştürmeyeli olup biteni
sesimde bir çiçek
üzgün ve doğurgan
sahipsiz bir hastalık gibi
düşünmeden edemeyeceğim bir yaz akşamı
hava söğütlü
kendime göre ağlıyorum
kendime göre aşığı
oturdum. dizlerime kadar anne oluyorum
ayaklarıma kadar çocuk

yüzümde bir duvar
çatlaması an meselesi
yanağımı seviyor bir mesele
sonra bir yarık
içinde filizlenen siyah begonvil
ne güzel gülümsüyor
güzelliđine bir dal uzatıyorum
gözyaşım yorgun

öleceđim günü sesimde işliyorum
bu günü bir kumrunun kanadına bırakıyorum
öylesine ve yıllanmış

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1424089/sifali-ses-cicegi.html>

nokta.

karnında mavi çiçekleri olan bir balığın
yanı başımızdan geçtiği
o muazzam
fotoğrafta

kayboldum

.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1424498/nokta.html>

best. b

bir beyaz bulutum
bir bulut bestesi
buzdan
buhardanım
biraz benceyim
biraz. belki de

bembeyaz
bir balığın bilinmeyen beldesiyim
belki biraz buğuluyum
biraz boğucu

bir beyaz bulutum
bir bulut bekçisi
beğenilmem
begonvillerden bilirim

bak burası bekleyiş birliği
birlikten bilenirim
bazen bahara bozgun
bazen başak bedeniyim
ben beni bilirim
bilincim babutsadır
bamtelim bir bitki

bazen. başkaldırırım
böyle bilirim
boylu boyunca bir bulutum
boylu boyunca beyaz bir böğürtlen
burası bilgeliği bilir
belleğim beyzalığı

bir beyaz bulutum
bir bulut bozgunu
buzulları büyütürüm
bekleyemem bazenleri
bencilleri
buldumcuları
bulunmaz bir beliz
bulunmaz bir bahaneyim

bir beyaz bulutum
bir bulut bahçesi
ben beni baltalayamam
bağlanmadan
bilgece

burası begonvil
burası bağıllık bölgesi
bademleri büyütür
babutsayı bilirim

bir beyaz bulutum
bir bulut bohçası

böyle bilmeyin. beni
boşluğum boşluktur
boşluğum bir bilmece

bulunmazım.ki
bulunmam
buraya
b'aşkayım
benliğime bi başka

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1424650/best-b.html>

anlamsız.

muhteşem sorunlarımızın bilindik çözümleri karşısında
mutsuz duvarlar örüyordu hayat
üzerine resimler çiziyorduk ne olduğu belli olmayan
ellerimizin rengini alıyordu gözlerimizin hüznü
cıvı cıvı sorunlardık.
keramet dediğimiz şey bi alt ormanda gizliydi.
herkes diye bir şeyin olmadığı o yerde
bütün ağaçlar aleyhimize büyüyor
rüzgar göğsümüze doluyordu
ağzımızın kenarında mavi tırtıl
sıcak ölümler seviyorduk
sıcacık ağlayışlar
delik deşik bir yakınlıktı bizdeki ihtişam
uzaklığımızı bastıran
ince bir tekrardı
ince bir kayboluş
çiçekler ordusu içinde
karşıdan karşıya geçiriyorduk
gözleri büyüyen bir yığın insanı ya da ona benzer bir şeyi
burunlarında kelebek kıpırtısı
mavi tırtıldan olma.
anlam aramıyorduk güzelliğimize
durup gitmeyen her şey ve herkes adına
bir adet yol istiyordu hayal dediğimiz
bir adet yol kenarı

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1425180/anlamsiz.html>

muhacir. kilit

kapılar ve duvarlar
ağır kokan bu caddenin
en duyarsız şahidi

dirseklerim. o caddenin insanı

özellekle kapatıyorum camları
salonda açmayan bir çiçek
çarpıyor soğuk
başlıyor işte bir şiir
başlıyor elim ayağım
yatağımın bozulmuş tarafı anlatıyor her şeyi
gözyaşlarım delik deşik

karanlık yırtılıyor. hey
yanağım. serin
taciz ediliyor ellerim
ayaklarım
bacaklarımın arasında bir gözyaşı ve onun lekesi
bu sabah ağır. çok ağır
kalbimin içinde kötürümün iyisi ruhlar
bir lotus ağlıyor
bir lotus daha
bir an. gurursuz şarkılar söylüyorum
şarkılar çırılçıplak. dilimin üzerinde yaralar açıyor soyunarak
bir çığlık
bir çığlık ki
örgütlenemiyorum.
budala bir dudağın çıkardığı o ıslak bağırış oluyorum
gözyaşlarım ete bürünüyor
ritimsiz bir sessizlik de
alaşağı ediyorum geceyi

uçurumun kemikleri sızlıyor
düşmek. niçin bu kadar kolay
etimin renginde. şafağın ağır yüzü
uyanmak zorunda. kimliđim
boynumda. yüzleşmenin kirliliği

son defa ağlamıyorum
bađdaş kuruyor
saçlarımı düzeltiyorum

Allah'ın kabul görmediđi
ağır bir tabloyum
renklerimin görüntüsü bozuk
taşınmış bir orman resmiyim
indirilmek için resmedilmişim. özümde şeytanın soluğu
duvarları baltalamak şart
düşmeyi bilmiyorum
düşünce kalkmayı
yaradanı düşünüyorum
beni yaradanı
duvarlar gülümsüyor
duvarlar. büyük gülümsüyor
karşılık veremiyorum

duyulmuyor sesim
boğazlarımda karanlık ortancalar
kanatsız akşamsefaları
ağlamaklı oluyorum

böyle ölmeyi
ben istemedim
ben istemedim böyle öldürmeyi
ağaçları duyuyorum
ağaçların kuşları ıslak
nereye uçacağını bilmiyor.
ruhları hep aynı şarkıyı söylüyor
hep aynı şarkıda uçamıyor. kuşlar
yaprakların. ağaçları bunamış
o yaprakların ağacı oluyorum
unutmak istiyor. çağı yorgun. çok yorgun
ağaçları duymazdan geliyorum
ağaçların gömüleceği bir mezar oluyorum
kendimi bırakıyorum
kendimi ve peşimi

kabrimin üzerinde bir salıncak
neden bilmiyorum.
ayak bileklerim ağlıyor
karanlığın yırtılması diye bir şey var
kan süzülüyor
kan nereye akacağını çok iyi biliyor
zaman
zamanını kaybetmiş
zaman. zamanını

ellerim. bir çiçeğin cesedi oluyor
o küçücük. uzun ellerim

yine son kez ağlamıyorum
ayağa kalkıyor
omuzlarımı düzeltiyorum

aşk. diyorum
bir ah
bir teşekkür
hiç gitmiyor aklımdan
hayat olsa gerek

biraz toprak rengiyim
biraz mavi

muhacir oluyorum
bulut oluyorum
kuş oluyorum

beynimde oluşan hasar. dehşet sevic
sarılamıyorum kendime
öğütülmüş bir yüzün içine karıştırıyorum yüzümü
aşırı kaybediyorum her şeyi ve seni

daralıyor
kapılar ve duvarlar
kilit üstüne kilit
caddeler insan

sahi
ben kimim

kim oluyorum

...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1510220/muhacir-kilit.html>

asılsız. şiir

aslını kaybetmiş
dili bozuk
seyrek ormanlardan geliyoruz
hazırlan.
duygusuz yağmurlardan
kara. kapkara çimenlerden geçeceğiz seninle
göğüs boşluğumuzda çıldırmış kuşlar
solmuş. kalpler seremonisi
kulaklar sağır
yüzler bir o kadar yüzüz

kendi etrafında dönen bir bulut ordusuyuz
yalnızlığımız. yalnızlıktan men
evren kendi şarkısını bestelemiş
boşluğu kahırlı
vicdanı vadesiz hür mü hür
bedeninde çıplak kıyafetler
derisinde rutubet
yeşili ağır mı ağır
kokusunda insan var

salıncakları. boşaltılmış bahçeler gibiyiz
çocuklar. dizlerindeki yaraları kaybetmiş
dünya antrasit
hayat istisnasız alaycı
engelsiz beyinlerde kocamış kabuslar
birdirbir oynuyor zehirli bi karmaşık
umut. memleketini terk etmiş
göç. sadece bir tını

zamandan çıkartılmış akrep misali
ormanlar kaybediyor rengini
ağaçlar pusulasız
kuşlar kedi gibi.
varlığı olmayan şiirsel bulutlarız
öylesine bir ıslaklık.

şimdi ölürcesine
öldürürcesine
ölüyor bütün lotus çiçekleri
sal yağmurları

uyan

...

sakin. ev

bugün
yağmurun sesini radyodan dinledim
yüzünü sarnıçlardan
şiir yazmak gelmedi içimden
pencerenin kenarında oturmak bütün olasılıkları düşünmem için yeterliydi
ellerim. ellerini özlüyordu
avuçlarım yüzünü
kalbimin terlediğini hissettim
zamanın eskidiğini
bu baş ağrısıyla yaşamanın ne anlama geldiğini biliyordum
vakit. ihtiyarlıyor
insanlar hoyratlaşıyordu
camı açtım. hava sancılıydı
sokağın serinliğine iyice sokuldum
kuşlara özendim
mahallenin çöpçüsüne
bir kedinin patilerine
ağzım kulaklarıma yakınlaştıkça. yakınlaşıyordu
mutfağın arka bahçesinde. tarçınlı kek gibiydim
bilemedin ayçöreği
canım kahve istedi
kahvenin yanında. cennet hurması

sonra
bana ait olmayan bir şehre sakince gülümsedim

o kadar

...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1511755/sakin-ev.html>

Nepal'in sonu.

kendime ufak bir bavul düşünüyorum
salaş bir yolculuk
hoş düşünmek olmasa
ben kim oluyorum
ya da kime deniyorum
bilmiyorum
geç fark ediyorum. iki göğsümün arasında duyarlı bir ağrı
ya da bir değişik ses
kalbim. anlatılmayacak kadar anlamsız geliyor
aklım sırtlanamıyor hiçbir şeyi
tam da bu yüzden
kısa kesiyorum kendimi
gün. bağrımda batıyor
kızıla dönüyor her şey

sonra
mesafeler
bizim turunç bahçelerini sevmeye geliyor
kurutulmuş bir yağmur var ceplerinde
hafifletilmiş bir bulut
gidemiyorum.

salondan mutfağa geçiyorum
bizim tavada şımartılan zeytinli omlete dönüyor her şey
kalmak için bahane arıyorum.
kaçmak için bir yer
Nepal'in irmikli kurabiyesini düşünüyorum. bir çöregın susamlı hikayesini
havuçlu kekin bi mağarası olduğunu ve içinden çıkan haylaz çocukları
gün. gül reçelini andırmaya başlıyor sonra
olmayacak şeylere inat
halamın taze kurulmuş masasında bir dal ıhlamur oluyorum
komşunun balkonundan sarkan cansız bi begonvil

gülümsüyorum
ağzımın kenarında kirli bir kedi
kendimi biran. ölmüş zannediyorum.

sonra. bavulun içindeki yolculuk olsam
ve hiç düşünmesem. diyorum

zaten
son gibi bir şeysin Nepal
değil. aslında
her şey ne kadar da son

hüzünlü reçeller

biliyor musun

çok dokunaklı bir şey buldum
bir şiir böğürtleni
hafif mayhoş
hatta görmüş geçirmiş
bir hüzün gelişmesi

hadi uyan
uyan ay çöreğim
sana Annemi getirdim
Annemin ellerini
yüzünü kapatan perdeleri sonuna kadar aç
kalbini bir duayla yıka
sana rafta bekleyen turunç reçelinin acıklı hikayesinden bahsedeceğim
o hiç gelmeyen hazin mutluluktan
babamın geçtiği sokaklardan
bir kedinin ayak izlerinden
hepsinin tadı damağından süzülecek
kuş olup uçmak isteyeceksin
göğsünde taşıdığın yolculuğa dahil edeceksin annemi
hüzünlü olduğuna bakma her hüznün
ağzında gülmeyi bekleyen çocuklar gibi olacak hepsi
sana çilek reçelinden doğan kirazları anlatacağım
cebimdeki karanfilden
avuçlarımdaki hamur kokusunu öpeceksin
kulaklarımdan arkasına gizlediğim saçlarımdan anlayacaksın her olup biteni

gözlerine inanamayacaksın

şarkıdaki gibi
"korkum gülümsüyor
ve dehşetim şarkı söylüyor"

diye
devam edeceksin
hayatına

sonra annemin hiçbir şeyden haberi olmayan hüznü
tutacak seni

o beklemiş rafların önünde
ağlayacaksın
gelişine

hadi uyan
biraz üzüleceksin
bugün

.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1513146/huzunlu-receller.html>

düşünsüyorum.

ağız bozuk bir yorgunluk
seni nereye taşıyabilir Martha

...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1513397/dusunsuyorum.html>

şiiirin dantesi. kavaklar

dün gece
saatlerce şair olmaya çalıştım Martha
olduğum tek şey
sararmış. o son kavaklar oldu
siyaha yakındı saçlarım
ellerim her zamanki gibi ellerini seviyordu
mutfağın en kış zamanıydı
hırkamın en zalim sarılışı
boşluğum ilk boşluğunu yaşıyordu
kesintisiz ölebilirdim. ölmeseydim
terk edilmiş şarkılar
pahalı insan kelimeleri
caiz olmayan düşünceler
altmış kiloluk bir dramdım
bunu yalnızca kavaklar bilirdi
bir de sen
hakkım olmayan bir aşkın haklı özlemine yaşıyordum
gülüp geçemediğim. ağlayıp da susamadığım imkansız bile sayılmayan çelimsiz varlığımın en uzun cümlesiydim
beni ağaçlara anlat Martha
beni ağaçtan insanlara
bir pencere çiz
kalbini sonuna kadar açmış olsun
soğutulmuş çiçek kokuları girsin soluğumdan içeri
sevgili yüreğim
can oymam
bileğimde minik bir serçesin şimdi
tanıyamıyorum kendimi
yanağıma götürüyorum sıcaklığını fincanımın
taarruza uğruyor bedenim
durmadan yavaşlayan şair olma çabam gibi asılsız
vazgeçtim Martha
her şeyden vazgeçiyorum
serinlemiş bir odada
üşümüş ayaklarım
parmaklarımın ucunda mor sümbüller
yüzüme vuruyor yaralı bir çiçeğin tükenmiş kokusu
o kadar çoktan hissediyorum ki bazen
afedersin diyemiycem.
eklemlerimin çatırdadığı bir dönemde olabilirim
utanmak. gülümsetiyor bazı yangınları
amacınla doğmak varken
yüzünle devam etmek
yolun ortasında uykunun gelmesi
bi acaip hüzüntü
canım Martha
kışlık ortancam benim
papatyaların canını yakmak gibi bir niyetim yok
üzülme bu kadar
hem de bu gece

...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1514496/siirin-dantesi-kavaklar.html>